

ПОЧАТОК

КОЛИ мова заходить про підприємців, я з особливою повагою згадую 1990 рік, коли вперше нашим людям відкрилися двері у Європу. Саме тоді Польща через міста Хелм та Люблін дала змогу порівняти наше життя зі своїм, не капіталістичним. У нас тоді були черги за харчами. Цукор, масло, борошно видавали за купони, одержані в сільських і селищних радах. А тут, зразу за Бугом, бери того цукру, скільки душа бажає. Аби в тебе були гроші.

Грошей тоді у нас теж не було. Долари брали в руки, як живий вогонь, з острахом. Але той час якраз і зумовив появу в нашому краї нових підприємливих людей, які не захотіли жити по-старому, а мріяли і поставили за мету із своїх знань, вміння, природних обдарувань мати зиск, принести користь собі і державі.

ЗАКОРДОН

Серед тої когорти цікавих туристів був і житель Жолудська Петро Максимчук. Не можна заперечити: поїздка за кордон для наших людей — то завжди урок. Петро Іванович їздив туди, як і всі, світу побачити. У Західній Німеччині, в Нойнштаті, не тільки ловив рибку у Рейні, а й капіталізм і його ринкові відносини побачив зблизька. Переконався: такі відвідини можуть змінити людину. Бо саме після поїздки у західні регіони (а був він і в колишніх жителів Жолудська в Єленій Гурі Вроцлавського воєводства) налаштувався випробувати й себе...

Курс -- підприємництво

Приватна автошкола Максимчука

які проходять початківці-підприємці. Це теж свого роду іспит. Вистачить у тебе сили по третьому колу пройти з тими ж паперами й добитися свого — вважай, ти на п'ятдесят відсотків бізнесмен. Хоча насправді до цього ще рости й рости...

Минув час... У липні 1997 року Петро Іванович Максимчук разом з інструктором Миколою Васильовичем Качинським випустили у світ першу групу водіїв з 27 чоловік.

вдячні наставникам з професією, яка докорінно змінила їхнє життя...

Сьогодні ім'я П.І. Максимчука і його педагогічного колективу — на районній Дошці пошани. Заслужено. Адже, окрім продуманої роботи, до районної казни приватна автошкола щороку віддає не менш 25 тисяч гривень податків. У багатьох випадках спонсорує дитячі колективи, окремих людей, селищні та районні свята.

І ПОДАРУВАВ ДРУЖИНІ ... МАГАЗИН

Невід'ємним атрибутом сільського побуту став у Великому Жолудську торговий центр "Сигналу". Навіть у кращі часи мешканці сільських околиць за всім необхідним вимушено йшли у центр села. Сьогодні ж — від хліба і до хліба можуть придбати поруч, у своїх сусідів Максимчуків. Облаштуовуючи цю торгову "точку", рідний чоловік подарував Антоніні Павлівні Максимчук не лише магазин, а й роботу, яка нині на вагу золота.

ЕПІЛОГ

... ГРАЛАСЯ заметіль, наче у вальсі танцювала. Сніжинки падали-тулилися до лобового скла авто, наче шукали ніжності й підтримки. Тепло перетворювало їх на краплиночки роси, і споглядаючи їх, Петро Іванович замислився. Ось він подумки вже в Америці, біля доньки і внученят. А це вже — вдома, на господарстві, і поруч — довготерпіння і надійне плече дружини Антоніні Павлівні...

Петро Іванович просто був хазяйським хлопцем. Будь-яка річ, на яку він "покладе око", мала слугувати справі. Улюбленець долі, якому завжди і скрізь таланило, він міг зробити ще більше. Недарма його, як праву руку, тримав при собі начальник тодішньої Володимирецької автошколи ДТСААФ Анатолій Данилович Бурцев. За словами колег, будівництво так званої "академії" Бурцева лежало на плечах заступника начальника автошколи П.І.Максимчука. Він був і диспетчером, і постачальником, і виконробом, і вчителем.

Такому завучу не страшно було довірити дітей (всі вони були розквартировані у райцентрі, нагородовані й доглянуті). Не страшно було дати й керівництво. Його пропозиції, реалізуючись, завжди приносили добрий результат. Тож і сьогодні Петро Іванович як нікому вдячний за науку та підтримку своєму старшому колезі А.Д.Бурцеву.

ВЧИТЕЛІ

БУЛИ у нього й інші вчителі -- батько Іван Іванович та ненька Варвара Іванівна. Це завдяки їм всі діти цієї славної родини пам'ятають своє коріння, як кого звали і хто чим займався. Змалку Петро, Степан, Анатолій і Валентина Максимчуки працювали нарівні з дорослими. І як більшість юнаків у ті шістдесяті, кожен із хлопців мріяв про професію шофера. Всі, крім сестри (вона стала медсестрою), оволоділи цим ремеслом. Воно стало для них радістю і життєдайним шматком хліба.

Рідко знайдуться люди, що просто й одразу поділяться сокровенним. Проте є неписані закони співжиття: скільки ти відаєш, стільки тобі й прибуде.

На знімках:

- ✿ Черговий інструктор перед виїздом у дорогу;
- ✿ Сьогодні в господаря чудовий настрій;
- ✿ В улюбленому кабінеті по технічному обслуговуванню водії-інструктори Валерій Іванович СОБЧЕНКО та Володимир Йосипович МОРДАС;
- ✿ Останні настанови. Завтра -- екзамени.

Задумав Петро Максимчук змінити своє буття. Не з добра, звичайно. Щодня із Жолудська не без труднощів добирався на роботу в Володимирець.

Якось сів, та як підрахував, скільки коштів на пальне пустив, -- голова обертом пішла. Аж тут бензин став дорожчати. Перебої пішли за перебоями. Цей стан "між небом і землею" змусив Петра Івановича задуматися над подальшим життям.

Саме тоді видали приватизаційні майнові сертифікати. Взяв він їх (свої, жінчині й ті, що дітям належали), по родичах назбирав грошей та й викупив спорожнілий будинок побуту в Рафалівці - простий одноповерховий будиночок із силікатної цегли. Власноруч із родичами й помічниками зробив ремонт; залучив до справи художника з Володимирця Віктора Симоюка; оформив необхідні документи -- і відкрив у Рафалівці приватну авто-

ЗДОБУТКИ

ЯК ЖЕ змінилася відтоді їхня автошкола! На сьогодні Петро Іванович дав роботу 18 працівникам. А це ж 18 сімей одержали змогу існувати!

Візьмемо для прикладу родину Миколи Качинського. Дружина вчителювала, зараз -- дома. Донька теж без роботи, хоча й має спеціальність комп'ютерника. Одна надія на заробітну плату господаря. То ж чом не дякувати Петру Івановичу за хліб насущний?

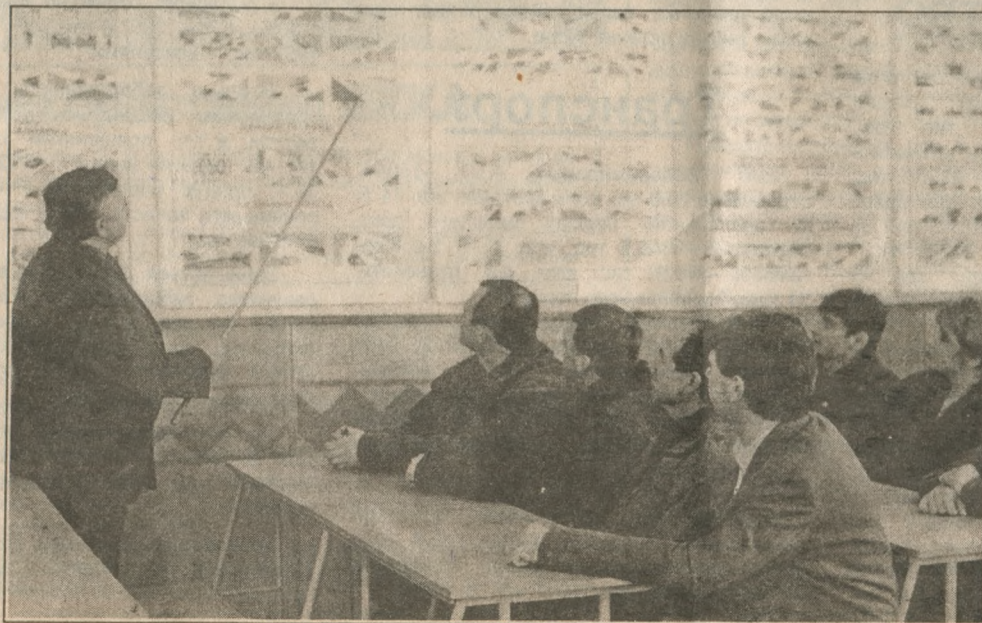
-- Якби таких Максимчуків побільше в Рафалівці, -- ділиться своїми роздумами секретар "Сигналу" Олена Терентіївна Тусь. Вважайте, майже вся промисловість стоїть. Скільки людей, зокрема молодих, без роботи. А в нас вона є. Хіба то не щастя?

Про "свою" автошколу з любов'ю відгукнулися й майстри водіння Валерій Іванович Собченко та Володимир Йосипович Мордас. А колишні учні автошколи

школу "Сигнал".

ЧЕРЕЗ ТЕРНІ...

НЕ БУДУ описувати "чинівницькі" митарства, через

з роками мрії не покидають мрійників. Їхні серця так само, як і в юності, люблять, творять, живуть.

Галина ТЕТЕНЬОВА.

Фото Сергія Дуляницького.

